# Temps Ordinari - Cinquè diumenge

Per Administrador el  dg., 08/02/2009 - 09:00

Jb 7,1-4.6-7
1Co 9,16-19.22-23
Mc 1, 29-39

**El cristianisme és Crist***"El Cristianisme, en darrer terme, no és ni una doctrina de la veritat ni una interpretació de la vida. Ben cert que és també tot això, però res d'això constitueix la seva essència nuclear. L'essència del Cristianisme ve constituïda per Jesús de Natzaret, per la seva existència històrica, la seva obra i el seu destí concrets; és a dir, per la seva personalitat històrica"* (Romano Guardini, L'Essència del Cristianisme)**.**I precisament enguany, l'evangeli que anem escoltant els diumenges és el de Sant Marc, l'evangelista més breu i el que, d'una manera més directa, ens presenta la persona de Jesús de Natzaret.S'ha pogut dir que l'evangeli de Marc és l'evangeli dels qui "comencen" el camí cristià, aquest camí que també nosaltres hem de recomençar una vegada i una altra. Marc, a diferència dels altres evangelistes, no es fixa tant en les doctrines, exhortacions, ensenyaments..., de Jesús. Més aviat es fixa ens els **fets** de Jesús i ens les **reaccions** que suscita la seva actuació.I és que l'objectiu de l'evangeli de Marc és que els seus oients s'adhereixin més i més a la **persona** del Senyor. És significatiu que la culminació de l'evangeli de Marc sigui la confessió de fe del centurió que, havent contemplat la crucifixió i la mort del Senyor, digué: **"Realment, aquest home era Fill de Déu".**El passatge evangèlic d'avui completa el que vàrem escoltar el diumenge passat: allà veiem com Jesús, a la sinagoga de Cafarnaúm, desperta l'admiració de la gent, ja que **"ensenya amb autoritat una doctrina nova; i fins i tot mana als esperits malignes, i l'obeeixen".**Avui a l'evangeli se'ns presenta Jesús, el mateix dissabte, fora de la sinagoga, en una casa particular, la casa de Simó Pere. Allà cura la sogra de Pere **"que era al llit amb febre"; "al vespre quan el sol s'havia post..., va curar molts malalts de diverses malalties..."; i "de bon matí..., se n'anà en un lloc solitari i s'hi quedà pregant."**Proposo, però, que ens fixem especialment en aquelles hores que Jesús passà a la casa de Pere aquell dissabte, de les quals no en parla l'evangeli (recordem que els dissabtes eren, per al poble jueu, dies festius: sense treball i sense gairebé sortir de casa).  Aquella va ser, doncs, una tarda de convivència cordial entre Jesús i les persones que eren a la casa; una tarda de diàleg fratern i sincer, que va fer créixer, sens dubte, l'admiració i l'adhesió d'aquella gent vers la persona de Jesús.És evident que les nombroses estones "tranquil·les" que Jesús va viure amb els deixebles varen ser fonamentals per a fer créixer la fe d'aquests en Ell. És significatiu que, en el llibre dels Fets dels Apòstols, quan es tracta de trobar algú que supleixi el lloc de Judes Iscariot, es diu: **"que sigui un d'aquests homes que ens acompanyaren durant tot el temps que ell (Jesús) visqué entre nosaltres"** (Ac 1, 22). Ara bé, aquí ens pot venir una dificultat greu: com és possible que nosaltres, que no som contemporanis de Jesús, que només tenim d'Ell uns relats antics, unes referències llunyanes..., com pot ser que ens adherim a la seva Persona amb la convicció i l'apassionament amb que ho feren els deixebles i les dones que el van seguir?Crec que ens pot ajudar el record de Sant Pau, del qual celebrem enguany el segon mil·lenari. De fet, Pau no va conèixer Jesús durant la seva vida històrica, no va conviure amb Ell com els altres apòstols... I, tanmateix, va ser tant apòstol com el qui més. I, quan llegim les seves Cartes, hi trobem una adhesió tan convençuda i apassionada a la Persona del Senyor que el portà a dir: **"... per a mi, viure és Crist..."** (Flp 1, 21).I és que Pau, tot i no haver conegut Jesús en la seva vida, va "descobrir" -més ben dit, va rebre la gràcia de "descobrir"- la realitat viva de la Persona de Nostre Senyor Jesucrist. El mateix Pau descriu aquest descobriment en una de les seves Cartes, quan diu: **"Déu em va escollir des de les entranyes de la mare i em va cridar per la seva gràcia. Quan a Déu li semblà bé, em va revelar el seu Fill..."** (Ga 1, 15-16).També nosaltres podem rebre una gràcia semblant a la que va rebre Pau. Precisament perquè Jesucrist és Algú vivent, contemporani a totes les èpoques de la història per la seva Resurrecció, pot succeir que també nosaltres ens "trobem" amb Ell. Una trobada així ens pot donar aquell dinamisme i aquell goig que, sovint, trobem a faltar en les nostres vides i en la nostra Església.De part nostra, podem desitjar i demanar una gràcia com la de Pau. Sens dubte, ens hi preparem amb la pregària, la lectura, la reflexió, el diàleg, el servei als altres... Tanmateix, com deia Pau, ho rebrem **"quan a Déu li sembli bé"**. Tinguem, doncs, paciència i confiança.

ETIQUETES
DISSABTE PERE FILL DE DÉU CAMÍ PERSONA DE JESÚS SANT PAU;